

Uitgeput

In alle opzichten was ik totaal uitgeput. Het lukte mij niet meer om mijn dagelijkse dingen te doen. Dit leidde tot angst, frustratie en somberheid. Langzaam zag ik alles, wat ik de laatste jaren zo zorgvuldig had proberen op te bouwen, in elkaar storten. Mijn huisgenoot stelde daarom voor dat ik er een paar weken tussen uit zou gaan. In het begin voelde ik daar niets voor. Ik dacht dat ik op die manier veel te veel voor mezelf zou vragen. In de daar op volgende maanden deed ik nog meer mijn best om mijn leven weer op te pakken, maar dit was te vergeefs. Te moe om te piekeren en te verward om tot rust te komen, besloot ik uiteindelijk toch naar de Herberg te gaan.

Mijn omgeving en ik

De mensen uit mijn omgeving reageerden heel verschillend. Sommigen waren verbaasd. Ze zagen mij nog steeds als de eeuwige optimist, die wel tegen een stootje kon en het leven met de nodige humor tegemoet ging. Ze waren er dan ook van overtuigd dat ik er snel weer boven op zou zijn. Anderen zeiden dat ik deze rustperiode echt had verdiend en nu eerst eens aan mij zelf mocht gaan denken. Zelf was ik daar minder van overtuigd.

Twijfel

De eerste weken in de Herberg verliepen moeizaam. Ik at en sliep slecht, kon me tijdens de Bijbelstudies niet concentreren en vond het moeilijk om contacten aan te gaan met de andere gasten. Ik had het idee dat iedereen dwars door me heen keek en was niet trots op wat ze daar zouden zien. Ik begon ontzettend aan mijzelf te twijfelen. Wat als deze periode me niet verder zou helpen? Wat kon ik nog meer doen, zodat het weer goed met mij zou gaan?

Ommekeer

Totdat ik besepte dat het op dit moment juist helemaal niet goed met mij hoefde te gaan. Gaandeweg ontdekte ik dat ik nu alles los mocht laten. Eindelijk gaf ik uiting aan mijn teleurstellingen, vragen en verdriet. Door al mijn inspanningen was dit de laatste jaren steeds meer op de achtergrond geraakt. Ik leerde om er even helemaal alleen voor mezelf te mogen zijn. Mede door de begeleidingsgesprekken kreeg ik de ruimte om op mijn eigen tijd en wijze de dingen op een rijtje te krijgen. Hierbij leerde ik om eerlijk naar mij zelf te kijken en naar wat er van mijn leven was geworden. Geleidelijk leerde ik opnieuw om mijn vertrouwen op God te stellen. Ik legde Hem al mijn vragen en twijfels voor. Vervolgens probeerde ik het nu ook aan Hem over te laten.

Uitdaging

In de weken die volgden, ging het zichtbaar steeds beter met mij, omdat ik me in de Herberg veilig begon te voelen. Achteraf besepte ik zelfs hoe erg ik van deze periode heb genoten. Zowel van de rust als van de activiteiten en de mensen om me heen. Tijdens de Bijbelbesprekingen leerde ik om naast de personen uit de Bijbel te gaan staan in plaats van over hen te praten. Op die manier zag ik steeds beter hoe God het leven van mensen leidt ook al snaptten zij daar zelf meestal nog niets van. Naast ontspanning, gaven de creatieve activiteiten mij ook voldoening. De themaachtenden waren niet langer een bedreiging, maar een uitdaging waarbij ik nieuwe handvatten aangereikt kreeg en soms al een beetje resultaat begon te zien. Ook door het contact met andere gasten werd ik vaak aangemoedigd. Ik zag dat ik niet de enige was die met problemen worstelde en sloot blijvende, waardevolle vriendschappen met hen.

Leven

Toen ik na twee maanden de Herberg verliet, waren mijn problemen niet ineens opgelost. In tegendeel. Ik had nog een lang traject voor me. De keuzes die ik in de Herberg heb gemaakt, hebben meer gevolgen dan ik aanvankelijk had voorzien. Toch wil ik mijn oude leven niet meer terug. De periode in de Herberg heeft niet alleen mijn richting, maar ook mijzelf veranderd. Het maakt dat ik niet langer hoef te overleven, maar mag leven.

Abke Kloosterman